Catalunya, terra d’acollida

Opinió | 04/08/2026 | 14:12

La crisi de Ceuta torna a despullar les contradiccions d’un progressisme que va omplir els carrers al crit de «Volem acollir», però que ara guarda silenci davant la realitat

Amb tot el que ha passat a Ceuta, ara és el moment d’acollir. Ho dic per totes aquelles persones que, el 18 de febrer de 2017, van assistir a la manifestació convocada precisament sota el lema «Volem acollir». Unes 160.000 persones, segons la Guàrdia Urbana. Entre 300.000 i 500.000, segons els organitzadors.

«No més morts, obrim fronteres», proclamaven a primera fila. És exactament el que ha passat en aquesta ciutat espanyola. Malgrat això, no he sentit ningú oferir la seva llar. Deuen estar de vacances. A la Cerdanya o a Cadaqués. Remullant-se o prenent la fresca.

TV3, per descomptat, va fer un programa especial. El cap de setmana anterior ja havia retransmès —juntament amb Catalunya Ràdio— el concert al Palau Sant Jordi #FemCostatAlsRefugiats. Les quinze mil persones que hi van assistir també poden acollir algú.

No cal dir que, amb aquesta cobertura, tot plegat va ser un èxit. Al capdavall, Catalunya sempre ha estat terra d'acollida. Hi ha hagut una llarga tradició que comença amb el «Papers per a tothom» (2001), després «Refugees Welcome» (2015) i, finalment, l'esmentat «Volem acollir» (2017).

Eren els moments àlgids del procés i sospito que hi havia unes engrunes d'hispanofòbia. De mirar per damunt de l'espatlla. En pla: nosaltres sí que som solidaris, no com els espanyols.

Si fa no fa, com amb la sentència de La Manada. Aquell cas de violació grupal que va donar lloc a la llei del «només sí és sí», amb el vot particular, si més no, d'un dels magistrats. La manera com el va tractar la premsa més nostrada també desprenia el missatge que els espanyols eren uns bàrbars sexuals.

La Vanguardia va arribar a publicar una peça amb el titular «La Manada anda suelta» perquè encara no havien ingressat a presó. A la pàgina següent, les fotos dels condemnats amb noms i cognoms. Només faltava un cartellet en pla «Se busca», com al Far West.

Cosa que, per exemple, no hauran vist en el cas del jove magribí que va degollar una dona a la localitat lleidatana de Soses el passat 22 de juliol. Tot sovint s'amaga fins i tot la nacionalitat. No em facin dir per què.

Després van sorgir altres manades, algunes d'autòctones, com la de Molins de Rei (2018) o la de Castelldefels (2021). D'altres —com la de Santa Coloma (2018) o la de Sabadell (2019)—, integrades per magribins. Però el rebombori va ser menor. No vaig sentir, en aquest cas, ni Ada Colau ni Irene Montero ni cap altra feminista esgarrifar-se. Mentre que amb els del Màgic de Badalona van passar pàgina perquè eren menors d'ètnia gitana.

Però, tornant al concert, cal recordar que hi van actuar Joan Manuel Serrat, Lluís Llach, Manolo García, Txarango, Sopa de Cabra, Amaral, Macaco, Paco Ibáñez, Marina Rossell, Los Chichos, Jaume Sisa, Roger Mas i Joan Dausà, entre molts d'altres. Tot organitzat per La Fura dels Baus.

Els partits, d'altra banda, es van abocar a la manifestació. Hi va anar fins i tot Ciutadans! Aleshores era el primer partit de l'oposició. Havia guanyat les eleccions del desembre de 2017 amb més d'un milió de vots i 36 escons. Les diputades Sònia Sierra —ara molt crítica amb la immigració— i Susana Beltrán García van deixar constància a les xarxes de la seva presència. També hi va assistir, que jo sàpiga, l'agrupació local de Sabadell.

Per part de Junts hi va fer acte de presència fins i tot Xavier Trias, que viu... al Turó Park! El mèrit és residir a Rocafonda o a Ca n'Anglada i anar a una manifestació d'aquestes. A més, hi eren Neus Munté, Meritxell Borràs, Josep Rull, Jordi Turull i Santi Vila. Lamento no saber-los tots.

Per Esquerra: Carme Forcadell, Marta Rovira, Gabriel Rufián, Dolors Bassa, Raül Romeva, Ruben Wagensberg, Toni Comín —aquest ha passat per quatre partits; llavors era a ERC—, Isaac Peraire i Meritxell Serret.

És curiós perquè Wagensberg, quan el jutge el va investigar per la seva presumpta relació amb Tsunami, va decidir marxar a Suïssa, no al Marroc. A més, va dir que li feia «pànic» tornar per si el detenien. Malgrat això, va continuar cobrant el seu sou de diputat. Fins i tot les dietes.

Mentre que els socialistes, que ja manaven a Espanya, crec que van tenir una presència més restringida. Hi van assistir Miquel Iceta i Manuel de Madre. Però, a les xarxes, l'agrupació local de Gavà també va deixar constància de la seva presència. El mateix: on són ara?

Finalment, per part dels Comuns, la crème de la crème: Ada Colau, Xavier Domènech, Gerardo Pisarello, Janet Sanz, Jaume Asens i Jéssica Albiach.

I no em voldria deixar les estrelles mediàtiques com Jordi Évole, que va fer un tuit amb aquest missatge: «Barcelona desbordada. Queremos acoger. ¡Unión Europea: reacciona ya! No nos deis más vergüenza». Tampoc no tinc constància que al seu domicili de Santa Coloma de Cervelló o a la seva segona residència del Port de la Selva hagi acollit ningú. Ceuta ha demostrat la distància, una vegada més, entre el progressisme i la realitat.

Autor: Xavier Rius

https://gironanoticies.com/noticia/301564-catalunya-terra-dacollida.htm